

nyt fokus

03

Fremtid og håb

ET MAGASIN MED ET NYT FOKUS PÅ LIVETS TEMAER...

Et blad om kristne værdier og håb med fokus på familien, fællesskabet og det enkelte menneskes kvaliteter.

Udkommer månedsvis med aktuelle temaer og uddeles gratis.

Redaktør:

Sven Hagen Jensen (ansvh.)
Tlf. 5130 3633
nytfokus@adventist.dk

Redaktion

Sven Hagen Jensen
Walder Hartmann
Bent Nielsen

Udgiver:

Syvende Dags Adventistkirken
i Danmark
Concordiavej 16
2850 Nærum
adventist.dk

ISSN:

2246-6053

Layout:

Birgitte Bohsen
Adventistkirkens Mediecenter

Tryk:

Øko-tryk

Illustrationer i bladet:

istockphoto.com

Forside foto:

Frihed og fornuft

af Walder Hartmann

Har vi brug for en fornyet værdidebat i Danmark? Hvad skete der med forrige århundredes faste værdier? Skal vi til at genoplive dronningens nytårsønske fra 2001 om at værne om det, der giver selvværd og tryghed?

”Dagens dansker er et uforudsigeligt bekendtskab“ skrev Anne Libak for et års tid siden, idet hun kommenterede bogen Frihed og Fornuft, som Edith Thingstrup og Christopher Arzroon tidligere havde forfattet for at mane moderne danskere til besindelse, i forbindelse med en prisopgave om danske værdier, som Jyllands-Posten havde udskrevet. Hun fortsatte: ”han har ikke længere én identitet, men mange, som han uafladeligt skifter mellem, som en skuespiller skifter kostumer. Så hurtigt finder omklædningen sted, at publikum gang på gang må forbløffes.“

Hvor det før var naturligt at udtrykke sin overbevisning gennem f.eks. salmesang og hævde: ”Gud er Gud, om alle mand var døde“, kan man i dag godt få en mistanke om, at det er suspækt at tro med alt for megen overbevisning på den kristne Gud. Ganske vist hævder gentagne forsøg på statistisk at måle den slags, at mange danskere stadig har en tro, men oftere og oftere bliver man alligevel præsenteret for den tanke, at man skal holde sig åben og parat til at reagere på tidens nye holdninger.

Når værdidebatten til stadighed blusser op igen i Danmark, hænger det paradoksalt nok sammen med, at værdier spiller en stadig større rolle i vort samfund, men det er sværere at få øje på fælles værdier, der tidligere i den grad var præget af kristendommen, at der som Anne Libak skriver ”var kontant afregning ved kasse ét for dem, som overskred samfundets normer“.

Da Dronning Margrethe i 2001, i sin nytårstale sagde: ”Lige så klart, som vi tager afstand fra ekstreme standpunkter, må vi heller ikke lukke ører eller øjne for nogle af de forhold, som kan være årsagen til dem. Vi må lytte, også når vi er helt uenige i de synspunkter, der bliver fremsat. Vi må stå fast på de værdier, som vi i generationer har bygget vort samfund på, og imødegå de holdninger, som vi ikke kan dele.“

I Danmark hylder vi friheden, men vi opfordrer til at denne frihed bruges med fornuft.

Sven Hagen Jensen
Præst og redaktør

Gidsler frigivet

af Sven Hagen Jensen

Gidseltagning er blevet et populært middel i kampen om magt, indflydelse og penge. Overgrebene kan være politisk motiveret, drevet af religiøs fanatisme, eller måske et desperat forøg på at tiltrække sig opmærksomhed, som når en 15-årig dreng i Wisconsin holder 24 af sine kammerater som gidsler på sin skole, inden han skyder sig selv. Frihedsberøvelsen kan strække over nogle få timer til adskillige år. Da præsidentkandidat Ingrid Betancourt i Columbia blev løsladt i 2008 under stor mediebevågenhed efter godt seks år i Farc fangenskab, var der stadigvæk over 700 gidsler, som havde været tilbageholdt i op til 12 år.

Blandt nogle af de største gidseldramaer i nyere tid husker vi besættelsen af den amerikanske ambassade i Teheran i 1979. Efter 444 dage blev de sidste 52 gidsler frigivet. Gidselaffæren i Moskva Teater, hvor over 700 teatergængere i 2002 blev holdt fanget, skabte også overskrifter. Ligeledes gidseldramaet på en skole med 1200 elever i Beslan i Nordossetien i 2004. Det endte i en masakre, hvor 334 civile blev dræbt, heraf 186 børn. Pirateriet i den Periske Golf og det Indiske Ocean fik vores opmærksomhed, og sidste år blev en dansk-columbianske kaptajn frigivet efter 838 dage i somalisk fangenskab. Det nyeste er Islamisk Stats (IS) henrettelse af sine vestlige gidsler én for én for åben skærm for at skabe frygt og rædsel.

Gidseltagning er en barbarisk affære, både for ofrene, deres pårørende og de politisk ansvarlige. Det griber ind i uskyldige familiers liv og fremtid og kan påvirke storpolitiske afgørelser. Knebet er at lægge pres på familie, arbejdsgiver eller regering for profit eller politisk vinding. Ofrene, de pårørende eller kammerater kan være mærket for livet. Gidsler holdes i det uvisse om deres skæbne med skiftevis håb og tvivl om et heldigt udfald. Det mærkelige er, at gidsler efter lang tids fangenskab kan få sympati for deres fangevogtere og deres sag.

Dette blad handler om kristne værdier. En af de største værdier er frihed. Frihed til at vælge sin egen fremtid. Det længste gidseldrama overhovedet går tusinder af år tilbage - og det varer endnu ved. Det handler om os alle sammen og vores fremtid. Vi er gidsler i den Ondes vold. Vi bor på en planet, som er besat af en fjendtligsindet person. Ved syndefaldet, som vi kalder det, blev mennesket berøvet sin frihed. Den Onde tog over og styrede. I Bibelen kaldes han "denne verdens fyrste" (*Joh 16,11*). Vi er mærket af hans tankegang. Egoisme er hans mærkesag. Selvforherligelse er hans kendingsmelodi. Og de stærke dominerer de svage er hans fremtidsbudskab. Det utrolige er, at mange har fattet sympati for hans bedrag og hylder hans sag.

Men der er godt nyt. Der står i samme bibeltæst (*Joh 16,11*), at "denne verdens fyrste er dømt." Det betyder, at gidseldramaet snart er slut og at gidsler vil blive frigivet. Og det uden varige mén. Det var Jesus selv, der sagde, at han var blevet sendt "for at udråbe frigivelse for fanger" og "sætte undertrykte i frihed" (*Luk 4,16*). Og hermed mente han frihed fra syndens slaveri og genskabelsen af "nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor." (*2 Per 3,13*).

Jeg lover det

af Anne-May Müller

”Jamen jeg loooover det!” Siger ungerne, når de plager om at bruge deres computer-tid før de laver lektier. ”Jeg loooover at jeg nok skal lave dem liiiiige bagefter“. Og nogle gange giver jeg efter – fordi jeg rent faktisk har tillid til, at de holder deres løfte.

For løfter handler i høj grad om tillid: tillid til den person, som afgiver løftet. Oplever man at løfter holdes, ja så stiger tilliden til den, der afgav løftet, men brydes det, så skaber det mistillid, sår, vrede og en følelse af svigt. For hver gang løftet enten brydes eller holdes, så henholdsvis svækkes eller styrkes tilliden.

Hvordan står det så til med de løfter, som vi giver hinanden i familien? Holder vi vores løfter, har vi tillid til hinanden, og hvilke konsekvenser har det, når løfterne brydes?

Mange forskellige undersøgelser og forskningsresultater peger på, at der er tre komponenter, som er med til at styrke og bevare et parforhold: **1: Intimitet og fortrolighed. 2: Seksuel tiltrækning. 3: Forpligtelse.**

Den tredje faktor, forpligtelsen, handler i høj grad om løfter. Der er ingen ting, der er så stabiliserende for et forhold og en familie, som at man er forpligtet til hinanden. Og lige netop det med forpligtelsen ser ud til at have trange

kår i dagens Danmark. Rigtig mange par bor sammen uden forpligtelsen (løftet om at holde sammen i medgang og modgang til døden dem skiller), og rigtig mange (46,2%)¹ bryder løftet om livslang troskab og kærlighed. Det har store konsekvenser for både det enkelte individ, vores børn og samfundet som et hele.

For årtier tilbage, så var det i høj grad økonomiske, sociale og religiøse grunde for ikke at bryde ud af familien – kvinden havde ingen andre muligheder, end at blive i ægteskabet, hvor dårligt, voldeligt eller nedværdigende det end var. Nu ser samfundet – heldigvis – anderledes ud. Men det stiller os over for andre udfordringer. For hvordan sikrer vi os så, at familien trives, at børnene ikke bliver kastebolde mellem forældrene, at alle føler sig trygge, og at kærligheden vokser og består? En af de ting vi kan gøre, at tage vores løfter alvorligt. At vi i sandhed tror på, at vi VIL elske og ære til livet ikke længere findes i os.

For at elske handler ikke kun om lidenskab og sjov, men i lige så høj grad om forpligtelsen. I vielsesritualet lover vi, at vi VIL elske og ære. Det er ikke et spørgsmål, om vi har lyst, om vi kunne tænke os det, om vi tror vi på sigt kommer til det. Nej, det er et spørgsmål om vilje, om at ville arbejde på det, om at ville indse, at der også er modgang, sygdom, dårlige tider og løftebrud. Men man giver ikke bare op!

Så hvad kan vi gøre for at styrke den forpligtelse? Her kommer 4 gode råd:

1. STÅ VED DINE VALG:

Der var noget, der bragte jer sammen. Der var noget, som fik dit hjerte til at banke hurtigt engang. Find det frem igen!

1. Kilde: Danmarks Statistik. Skilsmisseprocenten var 46,2% af heteroseksuelle ægteskaber i 2012.

Anne-May Müller er mor til fire drenge med hver deres personlighed og interesser, og lever hver dag med udfordringen om at rumme dem alle som de fantastiske skabninger de er.

På morgener, hvor det hele er kaos, mælken er sur, ungerne umulige og ægtefællen et fjols, så er det godt at vide, at man ikke også behøver at tage stilling til, om man gider hinanden, for det har man jo en gang lovet hinanden. Så stå ved dit valg.

Hav også en bevidst holdning til alternativer. Man hænger ikke over hækken for at se på naboens græsplæne - for man ved, at alle plæner har bare pletter. Græsset er ikke altid grønnere på den anden side af hegnet - det er grønnest hvor det gødes mest.

2. PARIDENTITET

I har en historie sammen, som ikke forsvinder, selvom I vælger hinanden fra. Sørg for at styrke jeres team. Jo mere I styrker jeres identitet som et par, jo sværere bliver det at skille jer ad. At fortælle, genfortælle og mindes sin egen kærlighedshistorie er med til at styrke forpligtelsen.

3. OFRE NOGET

Overvej om ikke parforholdet er vigtigere end karrieren. Det kan være, at der er ting, som du må vælge til og fra - men vælg dog forholdet til - det er da meget mere værd end alt andet. Det skal ikke være et martyrium, hvor du oparbejder en kærlighedsgæld, men gør det for at styrke "jer". Du skal måske ofre lidt af dit stolthed og din ret - men det er det værd!

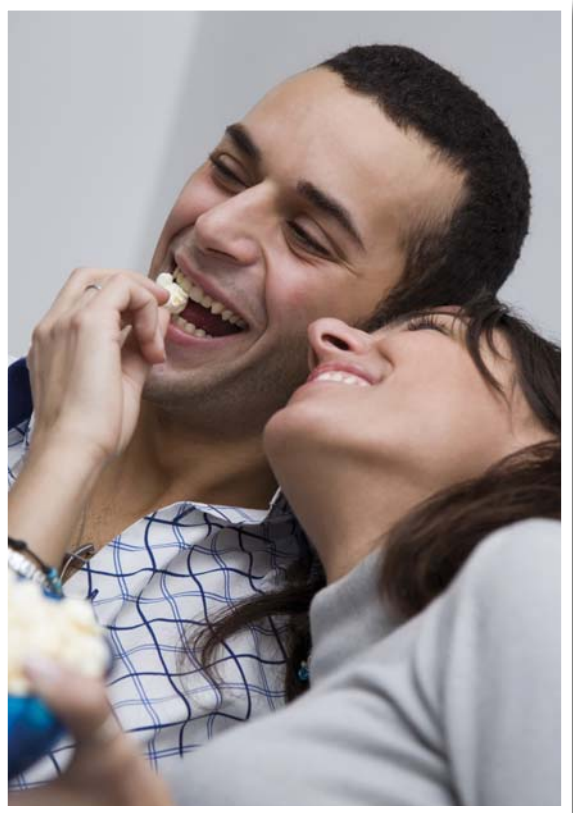
4. DET LANGE PERSPEKTIV

Par med et langsigtet perspektiv på forholdet har større tryghed. Når vi er sikre på, at den anden også er der, når vi ikke har vores bedste dage. Regelmæssige samtaler om fremtiden afspejler og bekræfter den langsigtede forpligtelse.

Den tryghed kan nedbrydes, hvis det langsigtede perspektiv hele tiden afbrydes af trusler om eller bare hentydninger til, at man vil bryde sit løfte. Det har store konsekvenser for

tilliden og trygheden og viljen til at kæmpe videre, hvis der hele tiden kommer hentydninger til skilsmisse op.

At afgive et løfte er ikke nogen lille ting, men det er en væsentlig ting for at kunne skabe en tryk familie. At holde et løfte er heller ikke nogen nem ting. Det kræver vilje, hårdt arbejde og masser af gå-på-mod. Men at opleve at kunne være tæt med et andet menneske i en relation, der både afspejler fortrolighed, passion og forpligtelse er lige netop det, der kendetegner det gode parforhold. Og i det gode parforhold trives både børn og voksne.

Jagten efter bedre tider

af Walder Hartmann

"Længe ser det ud til, at ondskaben kan tæmmes. Man kan dog tale sig til rette. Men da de pludselig en morgen ikke længere forstår hinanden, er det slut med at være samlet som én stor familie i én stor by".

for menneskeheden; men det viser sig meget snart at syndfloden ikke har gjort det af med ondskaben i verden. Intriger, magtkampe og forskellige religiøse opfattelser af Gud og hinanden skaber konflikter. Længe ser det ud til, at ondskaben kan tæmmes. Man kan dog tale sig til rette. Men da de pludselig en morgen ikke længere forstår hinanden, er det slut med at være samlet som én stor familie...

Jagten efter bedre tider standse imidlertid ikke ved Babelstårnet. Flere tusinde år senere søger ikke alene danskere, men hele verdens befolkning, at skabe bedre forhold for kommende generationer. Et hurtigt opslag - Bedre tider - på internettet fortæller at: Nationalbanken aner bedre tider forude, Politiet aner bedre tider på Christiania, Statsministerens nytårstale handler om håb forude, Aalborg Svømmeklub jagter flere end de 98 guld, 73 bronze og 58 sølvmedaljer, som man hentede hjem i 2013.

Jeg bruger i øjeblikket nogle feriedage på at læse Thomas Teglgaards slægtsroman Tårnet i Sinear, hvor man følger Noa og hans familie - fra arken på Ararat til Babelstårnet i Sinear. Otte mennesker har overlevet syndfloden, hvilket de er lykkelige for. Med lyst og gå-på-mod tager de fat på at fylde den nye verden med alt det, som de aner hører med til Guds plan

Vi håber alle på bedre tider. Vi gør en indsats for at opnå det. Vil det lykkes?

Walder Hartmann
Seniormedarbejder
v. Adventistkirken Danmark

EN BESYNDERLIG VERDEN

Da jeg forleden besøgte en af mine gamle venner, mindedes vi sammen nogle fælles oplevelser, der hørte en svunden tid til. Vi kunne ikke lade være med at sammenligne fortiden med nutiden og kom naturligvis også til at berøre fremtiden. Kunne de tekniske fremskridt stadig foregå med så rivende en fart? Ville menneskers ondskab mod hinanden snart kunne blive stærkere? Ville jordkloden stadig kunne overleve naturkatastrofer og klimaforandringer? ”Synes du ikke, vi lever i en besynderlig verden? lød hans afskedsbemærkning.

Problematikken har tilsyneladende altid været den samme. På det Gamle Testaments tid lød advarslen fra profeten Jeremias: ”Forbandet den mand, som stoler på mennesker og søger sin styrke hos dødelige, men hvis hjerte viger fra Herren. Han bliver som en busk i ørkenen, han ser ikke lykken komme, han skal bo i stenørkenen, i saltlandet, hvor ingen kan bo. Velsignet den mand, som stoler på Herren og tager sin tilflugt hos ham. Han bliver som et træ, der er plantet ved bækken; det sender sine rødder mod vandløbet, det frygter ikke, når sommerheden kommer, dets blade er grønne. Det bekymrer sig ikke i tørkeår og holder ikke op med at bære frugt“ (Jer 17).

I førnævnte roman lader forfatteren Noa afslutte en ordveksling med sønnen Sem, hvor de har drøftet byggeplanerne for tårnet i Sinear – og hvor Sem har indvendt: ”Ingen ønsker noget ondt med det, formålet er jo netop at gøre det gode!“ Noas slutreplik lyder så: ”Hvordan skal det ikke gå? Når selv du, Sem, ikke forstår, hvad der ellers burde være så åbenlyst! Hvilken forkvaklet menneskeslægt! Ikke underligt at Den Gamle Verden gik under. Ikke mærkeligt at Den Nye også gør det en dag.“

GUDS PLAN ER BEDRE END MENNESKERS!

Da Gud skabte verden, hedder det, at alt var såre godt. Sådan kunne det også have blevet ved, men de første mennesker valgte anderledes. Det endte med en syndflod. Gud måtte begynde forfra. Han havde og har stadig en plan. En gang imellem må han gribe korrigerende ind i menneskers tilværelse, men det vil alt sammen ende godt. Løftet som Jesus gav sine efterfølgere, da han som en del af Guds plan vendte tilbage til Himmelen efter at have levet som menneske i godt 30 år, lød: ”Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er“ (Joh 14,1-3).

Der er altså bedre tider
forude – men derom
mere en anden gang.

Levende håb!

af Ole Kendel

I forbindelse med en kommende kirkevandring i en af vores købstæder, har man valgt at fokusere på et udsagn skrevet af apostlen Peter. Han skriver i 1 Pet 1,3 følgende: "Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde."

Adam og Eva blev i Edens Have konfronteret med ordene: »Har Gud virkelig sagt, at I ikke må spise af træerne i haven?« Kvinden svarede slangen: »Vi må gerne spise af frugten på træerne i haven, men frugten på det træ, der står midt i haven, har Gud sagt, at vi ikke må spise af og ikke røre ved, for ellers skal vi dø.« (1 Mos 3,1-3). Vi kender alt for godt resten af beretningen og ser i vores hverdag og personlige erfaringer, hvor sande Guds ord var og er, og resultatet af menneskets selvcentrerede handlinger i den verden, vi lever i.

Tak og lov at Gud havde en udvej, men det er en udvej, der er tæt knyttet til Bibelen og opfyldelsen af de løfter, som Gud har givet siden syndefaldet, som vi kalder det. Adam og Eva begyndte at pege fingre ad hinanden og bebrejde hinanden. De søgte at skjule deres følelser af skam med egne løsninger, men vores løsninger på denne verdens uret, forbrydelser, egoisme, sygdomme og dødens uvelkomne virkelighed er vel illustreret i Bibelens beskrivelse: De syede figenblade sammen, så deres overtrædelser ikke skulle kunne ses. Ja, man fristes til at smile, men Gud smiler aldrig af menneskets overtrædelser... Han fremholder derimod en udvej, sådan som Jesus understregede, idet Bibelen siger: "Jesus sagde nu til jøderne, som var kommet til tro på ham: Hvis I bliver i mine ord, er I sandelig mine disciple, og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie." (Joh 8, 31.32)

Det første menneskepar havde selv valgt at lære døden og alle dens lidelser at kende, og mennesket blev forvist til at leve med dette valg, hvis følger vi kun kender så alt for godt til... Men, Gud lod os ikke uden håb, for virkeligheden af Bibelens ord skrevet af apostlen Johannes er slående: "I har Djævelen til fader, og I er villige til at gøre, hvad jeres fader lyster. Han har været en morder fra begyndelsen, og han står ikke i sandheden, for der er ikke sandhed i ham. Når han farer med løgn, taler han ud fra sig selv; for løgner er han og fader til løgneren." Da Adam og Eva forlod Guds herlighed var de tildækket, som det står i 1 Mos 3,21: "Gud Herren lavede skindtøj til Adam og hans kvinde og gav dem det på."

Hvor får man skind fra? Jo, det får man af døde dyr. Der var altså noget andet end Adam og Eva selv, der måtte til, for at dække over deres synd og dødsstraf, et stedfortrædende dække, en stedfortrædende død, symboliseret ved det dækkende skind. Gud sagde det med ordene til slangen: 'Kvindens afkom skal knuse dit hoved, og du skal hugge hendes afkom i hælen.' (1 Mos 3,15) Håbets lys blev tændt i Adam og Eva, selvom de blev forvist til den verden, vi er alt for godt kendt med, og håbets lys brænder stadig i dag.

Igennem hele Det Gamle Testamente berettes der om et offersystem, hvor princippet om den stedfortrædende død, dvs. det uskyldige for den skyldige, nærrede håbets og løfternes ild om et kommende offer, der ville give mennesket en ny anledning til at stå frelst og ansigt til ansigt med vores Gud og skaber.

Profeten Mika profeterede i Mika 5,1, "Herren siger: Du Betlehem... du er kun en ubetydelig flække blandt Judas byer, og alligevel skal min konge fødes der - han, som er Konge fra evig tid.!" (Det minder os om julesalmen, som vel de fleste af os har sunget mange gange: "Et

barn er født i Bethlehem...En fattig jomfru sad i løn, ...og fødte himlens kongesøn...Forsvunden er nu al vor nød....Guds kære børn vi blev på ny...")

Som Bibellæser kan man ikke forbigå et kapitel i Det Gamle Testamente, og som vi finder i Esajas' bog. Det er kapitel 53, hvorfra vi må fremhæve disse udtryk: "Hans skikkelse havde ingen skønhed, vi så ham, men vi brød os ikke om synet. Foragtet og opgivet af mennesker, en lidelsernes mand, kendt med sygdom... foragtet, vi regnede ham ikke for noget... en, der var ramt, slået og plaget af Gud. Men han blev genemboret for vores overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred..."

Et fantastisk billede og en forudsigelse, som blev givet over 700 år før dets opfyldelse på Golgata, et billede, som må fylde hvert eneste menneske med en bedre forståelse af, hvad Gud er og ønsker for ethvert menneske: Ikke fordømmelse eller forkastelse, men en Gud, der elsker sit skaberværk og siger: "Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile" (*Matt 11,28*), "for Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham." (*Joh 3,17*).

Hvad kan vi så bruge alt dette til, kunne man måske fristes til at spørge? Der findes nok en del mennesker, der låner et billede fra teknologiens verden, når man på Internettet taler om, at vores moderne hjælpemidler synes at være blevet fremstillet efter devisen: "Født for at dø!" Men Bibelen siger om døden, at den er menneskets fjende, "men nu er Kristus opstået fra de døde, som førstegrøden af dem, der er sovet hen... for Kristus skal være konge, indtil Gud får lagt alle fjender under hans fødder; som den sidste fjende tilintetgøres døden" (*1 Kor 15,24-27*) = det evige liv!

DEN DEJLIGSTE DAG I MIT LIV:

Et træk i slipset, der spurgte:

Vil du være min far?

af Walder Hartmann

I tegneserien Radiserne vågner Søren Brun en dag og kan slet ikke finde noget at bekymre sig over. Det gjorde ham så bekymret! Når man betragter et lang liv i bakspejlet, kan de fleste sikkert finde flere sådanne dage, men også dage, der bare forblev dejlige. Jeg kunne tænke på min konfirmationsdag i Roskilde Domkirke, eller dagen, da jeg traf min senere kone i en svingdør på sygehuset i Åkirkeby. Jeg kunne også vælge dagen, da jeg blev ordineret til præst og

indsat som ungdomsleder i Adventistkirken. Den dejligste dag i mit liv er dog dagen, hvor jeg uden varsel blev far.

Dagen begyndte som en ganske almindelig forårsdag i 1969. Forude ventede tre forelæsnings-er på Andrews University i Michigan, hvor jeg var i gang med at samle viden til min fortsatte præstegerning hjemme i Danmark.

Min kone Signe, der er sygeplejerske, var ansat på det lokale sygehus. Vi havde været gift i næsten ti år, og hidtil var drømmebarnet udeblevet. Om mindre end et år regnede vi med at være tilbage i Danmark, hvor vi vidste, at vi havde alderen imod os, hvis vi skulle indlede en lang ansøgningsproces for at blive godkendt som adoptivforældre. Vore to foregående år i Washington DC havde været for travle til at tænke i baner af familieførøgelse; men i Michigan modnedes tanken om, at måske fandtes der netop her en lille pige, der kunne nyde gavn af livet i en dansk præstefamilie.

INGEN KENDER DAGEN...

Nu skrev vi april, vi havde udfyldt alle nødvendige ansøgningsformularer og indsendt dem til Michigan Childrens Care Society. Vi havde været til flere samtaler hos samme organisation, men normalt kunne der gå op til et år, før man eventuelt fandt et barn, der passede til den profil, som vordende adoptivforældre og socialrådgivere i samarbejde havde tegnet.

Alt dette var imidlertid skubbet i baggrunden denne mandag morgen i april. Forelæsningerne denne dag var vigtige, for professoren havde allerede bebudet, at ugen ville slutte med én af de prøver, som er med til at bestemme om et fag kan regnes for bestået, når semesteret er omme – eller ej. Desuden var der dagen efter deadline for aflevering af en skriftlig opgave i sammenlignende studier af de store verdensreligioner. Altså: Endnu en dag på universitetet.

EN TELEFONOPRINGNING MED KONSEKVENSER

I frokostpausen ringede telefonen. ”God dag – det er mrs. Sanborn. [Adoptionsbureauets socialrådgiver]. Har I mulighed for at komme kl. 1 i eftermiddag? Jeg har muligvis fundet jeres datter!!!“

Naturligvis fandt vi mulighed! De tolv kilometers køretur blev en nervepirrende oplevelse med bankende hjerte og klamme hænder. De fem minutters indledende samtale på bureauet følte som fem timer. Den efterfølgende vandring ned gennem en 10 m lang korridor, med døre på begge sider, følte længere end de 15 km, jeg skulle klare på tre timer, da jeg som medlem af FDF erhvervede mit første due-lighedstegn. Endelig stod vi dog foran en dør,

Walder Hartmann
Seniormedarbejder
v. Adventistkirken
Danmark

bag hvilken vi hørte svage lyde, der godt kunne stamme fra et spædbarn.

Mrs. Sanborn så på os, samtidig med, at hun lagde hånden på håndtaget til døren. "Nu får I to minutter alene med pigen derinde. Så kommer jeg tilbage og vil gerne vide, om hun skal hedde Mary-Ann!"

Døren blev åbnet - og vi blev puffet ind. Vi var alene med en pige på fire måneder. I dagens anledning var hun placeret i en lille gæstol. Hendes næse løb og hendes øjne var fyldt med vand.

Vi stod noget rådvilde de næste sekunder, men bøjede os for at tage hende nærmere i øjesyn.

Pludselig mærkede jeg et ryk i slipset. Den unge dame ønskede kontakt. Det var, som om hun spurgte: "Vil du være min far?"

Vi tog hende op. Mærkede hendes små arme omkring vore halse, idet hun gav os det første af i tusindvis af kram. Så var de to minutter gået. Mrs. Sanborn stod igen i værelset. "Er det så jeres datter?"

Der havde ikke været tid til at tale om det, men vi nikkede alligevel samstemmende.

"Så kan I hente hende i morgen ved samme tid. Sørg for at bringe noget tøj med, for I får hende, som hun er fra naturens hånd!"

Vi var pludselig forældre. Jeg var uden varsel blevet far! 24 timers travlhed lå forude. Ingen havde haft gang i strikkepinde på forhånd. Intet babyudstyr var anskaffet i forventning

om... Ingen nære slægtninge ventede spændt.

Da vi dagen efter - ved samme tid - indfandt os for at byde vores datter velkommen i familien, havde hun pludselig en identitet. Hun havde også pludselig en stor familie, der ganske vist ikke kendte hendes eksistens, før der et par dage senere var fle-

re danske postbude, som spredte nyheden om, at familien Hartmann fra at være to nu bestod af tre medlemmer.

Tre måneder senere modtog vi de officielle papirer, der bekræftede, at Mary-Ann født den 5-12-1968 i Kalamazoo, Michigan var vores datter.

I mellemtiden var Mary-Ann blevet barnevelsignet i universitetskirken, havde charmeret flere af mine danske medstuderende og gjort hver ny dag til den dejligste man kan forestille sig.

GUD GIVER HVERT MENNESKE MULIGHED FOR DEN SAMME OPLEVELSE

Johannes erklærer i 1 Joh 3: "Se, hvor stor kærlighed Faderen har vist os, at vi kaldes Guds børn, og vi er det! Derfor kender verden ikke os, fordi den ikke kender ham. Mine kære, vi er Guds børn nu, og det er endnu ikke åbenbart, hvad vi skal blive. Vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ligesom han, for vi skal se ham, som han er."

En lille pige trak mig i slipset og spurgte: Vil du være min far? Hun har siden betingelsesløst været vores datter. Vi vidste ikke, hvad hun bar med sig eller ville udvikle sig til, men i dag gør hun os både glade og stolte, hver gang vi tænker på hende. Jeg er taknemmelig for, at Gud gør det samme for hver enkelt af os, når blot vi rækker hånden frem og siger: Her er jeg! Vil du være min far?

Da Jesus fik ret

af Sven Hagen Jensen

Der er mange smukke bygninger i verden. Hvis du har haft muligheden for at rejse, har du muligvis set nogle af dem. Blandt de mest kendte er Taj Mahal i Indien, Vinterpaladset i St. Peterborg, Rusland og Aya Sofya i Istanbul, Tyrkiet. I antikken var der et bygningskompleks, der skilte sig ud. Om det skriver historieskriveren Josefus: "Den, der ikke har set templet i Jerusalem, har ikke set en smuk bygning"

Et par dage før den sidste nadver havde Jesus besøgt dette pragtfulde bygningsværk og undervist i dets buengange. Da han forlod templet "kom hans disciple hen til ham og pegede på tempelbygningerne. Men han sagde til dem: 'Ser I alt dette? Sandelig siger jeg jer: Der skal ikke lades sten på sten tilbage, men alt skal brydes ned'" (*Matt 24,1.2*).

I buegangene havde Jesus netop begrædt de jødiske ledeses hyklery og i den forbindelse antydte, at deres "hus" skulle lægges øde. Helt uforstående overfor sådan en tanke var det, at disciplene pegede op på templet. Det tempel, som var et samlingspunkt for nationen, jøder-

nes stolthed og en historikers yndlingstema. Og der var grund til at blive fascineret. En storstilet ombygning og udvidelse var netop i gang på dette tidspunkt.

ET IMPONERENDE BYGNINGSVÆRK

Ifølge Bibelen blev det første tempel opført i det 10. årh. f.Kr. af kong Salomo. Det blev ødelagt af babylonerne i 586 f.Kr. og genopbygget som "Det andet tempel" i 515 f.Kr. under ledelse af eksiljøden Zerubbabel. Dette stod i 500 år indtil Herodes den Store ville vinde jødernes gunst og fange verdens opmærksomhed og begyndte sin storstilede udvidelse af templet ca. 15 f.Kr. Tempelterrassen blev forøget med en tredjedel, hvilket gjorde den til den største åbne plads i antikken. Dobbelt- og tredobbelte søjlegange blev tilføjet med 31 m høje søjler. Templet var i syv niveauer og det Allerhelligste rejste sig 40 m over forgårdene. Ombygningen og udvidelsen pågik på Jesu tid og fortsatte 30 år efter hans død.

Hvordan kunne Jesus komme med en så sønderlemmende udtalelse om dette impo-

Sven Hagen Jensen
Præst og redaktør

nerende bygningsværk? ”Der skal ikke lades sten på sten tilbage, men alt skal brydes ned“. Jesu troværdighed står på spil her. Kan vi fæste lid til det, han siger? Er hans udtalelser i evangelierne blot en klog mands gode råd og hensigtserklæringer? Kan vi regne med det, han udtaler om fremtiden? For at understrege, at han ikke blot talte om en naturlig forvitring af templet over tid, advarede han længere henne i sin tale om den nært forestående ulykke, som tilhørerne selv måtte forholde sig til. ”Bed til, at jeres flugt ikke skal ske om vinteren eller på en sabbat“. - Lad jer ikke imponere af dette bygningsværk. Det vil blive ødelagt i jeres egen tid. Tag jeres forholdsregler. - Og Jesus fik ret.

DET SKETE SOM FORUDSAGT

Allerede i 70 e.Kr. blev templet ødelagt af romerne. Historikeren Josefus beskriver det med disse malende ord: ”Titus gav ordre til, at de skulle hente murbrækkere og sætte dem ind mod den vestlige bygning i det indre tempel... Soldaterne havde allerede antændt portene, hvorfra ilden spredte sig... Titus trak sig tilbage til Antonia-tårnet og besluttede at storme templet næste dag. Det er sikkert, at Gud for længst havde dømt det hu+s til ilden, og nu var den skæbnesvangre dag kommet, ifølge tidernes omdrejning.¹ At ødelæggelsen var komplet kan der ikke være nogen tvivl om. I dag finder man kun Grædemuren som et levn af det engang så stolte tempel. Og på selve tempelpladsen findes Klippemoskeen (opført 691) og Al-Aqsa-moskeen (opført ca. 638) som vidnesbyrd om den totale udslettelse af det gamle jødiske tempelkompleks med dets religiøse ritualer.

JESUS VIL FÅ RET IGEN

Jesu udtalelse om templets ødelæggelse står som indledning til en længere tale om fremtiden og verdens ende. For disciplene siger, ”Sig os, hvornår skal dette ske, og hvad er tegnet på dit komme og verdens ende?“ (Matt 24,3). Jesus svarer ved at fortælle om andre problemer og ulykker, der vil komme over jorden. Men det er afslutningen af denne tale, der er vigtig. Ulykkerne og ubehagelighederne er ligesom veerne førend en fødsel. ”Alt dette er begyndelsen på veerne“ (Matt 24,8), siger Jesus. Han ønsker at fortælle os, at der er noget bedre i vente. Og hermed sigter han til sin genkomst og enden på verdens nød og elendigheder.

Det beskrives således, ”Og de skal se Menneskesønnen komme på himlens skyer med magt og megen herlighed. Og han skal sende sine engle ud med høj basunklang, og de skal samle hans udvalgte fra de fire verdenshjørner, fra den ene ende af himlen til den anden“ (Matt 24,30,31). Det er hans redningsaktion. Det sker bogstaveligt ved, at de troende frelses fra en verden, der ikke længere står til at redde. Det fortsætter ligeså bogstaveligt med at Gud genopretter det tabte og skaber en ny verden, hvor retfærdighed hersker.

Ligesom vi kunne stole på hans første udtalelser om templets ødelæggelse i Jerusalem, ligeså sikkert kan vi stole på hans løfte om hans herlige genkomst og en ny og bedre fremtid for dem, der tror på ham. - Jesus vil få ret igen.

1. Peter Walker, I Jesu fotspor.

Kloge Kimbo

af Birthe Kendel

Kimbo var en lille sort hund, og den tilhørte Kenneth, der elskede den overalt på jorden. De var de allerbedste venner, og de boede på et missionshospital i Korea. Men på et tidspunkt blev der krig i landet. Kenneth måtte flygte for sit liv og Kimbo fulgte med.

I to dage gik de mod syd, idet de håbede at undgå fjendtlige soldater. Men den tredje dag opdagede Kenneth, at de fjendtlige soldater havde indhentet dem i nattens løb, og at de nu havde spredt sig ud over hele området. Der var ikke andet for Kenneth at gøre, end at skjule sig. Da han en times tid havde søgt efter et passende sted, opdagede han en lille, trang hule i klippevæggen, hvor der lige var plads til, at

han og Kimbo kunne krybe ind og gemme sig. Dér sad de hele dagen. Først da det var blevet aften, krøb de ud af hulen for at finde lidt at spise.

Et par kilometer fra hulen lå der en lille bondegård. Konen dér delte villigt den smule mad, hun havde, med Kenneth og Kimbo. Da soldaterne var kommet så tæt på skjulestedet, at det ikke længere var trygt for Kenneth at gå ret langt væk fra hulen, ikke engang om natten, gik konen hver aften op på bjerget og gemte en lille madpakke bag en stor sten. Midt på natten, når det var mest mørkt, sneg Kenneth sig so ud af hulen og hentede madpakken.

Kimbo var altid med på disse ture, selvom Kenneth var bange for, at den pludselig skulle begynde at gø, hvis den så et dyr eller en soldat. Men mærkelig nok sagde Kimbo aldrig så meget som et lille vuf, eller kom med andre lyde, der kunne afsløre, at nogen gemte sig i hulen. Selv ikke når soldaterne kom så tæt på, at de begge måtte lægge sig ned og trykke sig helt fladt mod jorden. Det var, som om han vidste, at der var fare på færde, og derfor var han helt stille.

Som dagene gik, blev situationen værre og værre. Soldaterne havde slået lejre på bjergskråningen, ikke langt fra hulen, og Kenneth turde ikke gå udenfor længere, ikke engang om natten. Den første nat, Kenneth blev hjemme i hulen, kunne Kimbo ikke forstå hvorfor. Han var sulten, og ville have sin aftensmad. Han lagde hovedet i Kenneths skød og så op på ham med store brune øjne, som han ville sige: "Skal vi ikke snart hente madpakken?" Det var vanskeligt for Kenneth at sige nej, men han turde ikke. Turen ned til stenen for at hente madpakken var simpelt hen blevet alt for farlig.

Så lagde Kimbo sig ned og faldt i søvn, og lidt efter gjorde Kenneth det samme. Efter at have sovet i nogle timer vågnede Kenneth pludselig med et sæt. Der var nogen, der havde rørt ved ham. Da han forskrækket satte sig op, blev han klar over, at det var Kimbo, der havde skubbet til ham med snuden. "Alt i orden, gamle dreng," hviskede Kenneth, men atter skubbede Kimbo til ham, som om han ville vise ham noget. Kenneth rakte hånden ud i mørket og følte på jorden. Der, lige ved siden af ham, lå madpakken! Kimbo havde helt alene taget turen ned af bjerget i mørket for at hente madpakken, og nu lå den ved siden af Kenneth. "Du er en god hund," hviskede Kenneth i øret på Kimbo og klappede ham. "Nu skal vi to have aftensmad."

Siden den aften gik Kimbo hver nat alene ned og hentede madpakken, som konen på gården så trofast gemte bag stenen. Jeg ved ikke, hvor længe de to måtte gemme sig i huset, men jeg ved, at det lykkedes dem at snige sig væk og komme tilbage til hospitalet og i sikkerhed. Da blev Kimbo budt velkommen og modtaget som en stor helt. Og det synes jeg også, at han havde fortjent.

*Birthe Kendel
Tidligere missionær,
nu studievejleder
og sekretær*

Der er rod i dyrene...

1. Hvor mange dyr er der?
2. Hvilke dyr kan du se på billedet

Sammen om livet

Tag kurset online eller som brevkursus.

Kurset handler om nogle af de udfordringer, mange står overfor i deres ægteskab eller parforhold. Håndterer vi udfordringerne på en forkert måde, kan det få katastrofale følger. Samtidigt giver kurset dig en anledning til personligt at reflektere over, hvem du er som menneske, din indstilling og dine handlinger.

TILMELD dig allerede i dag på

www.kskolen.dk

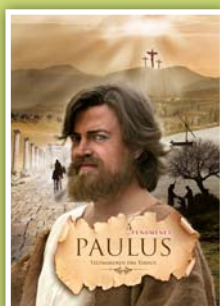
eller ring på tlf. (+45) 4558 7770

Fire andre relevante kurser fra KORRESPONDANCEKOLEN:

At være forældre
10 studiebreve

Paulus - teltmageren fra Tarsus
11 studiebreve

Skabelse eller udvikling
10 studiebreve

Sundhed
10 studiebreve